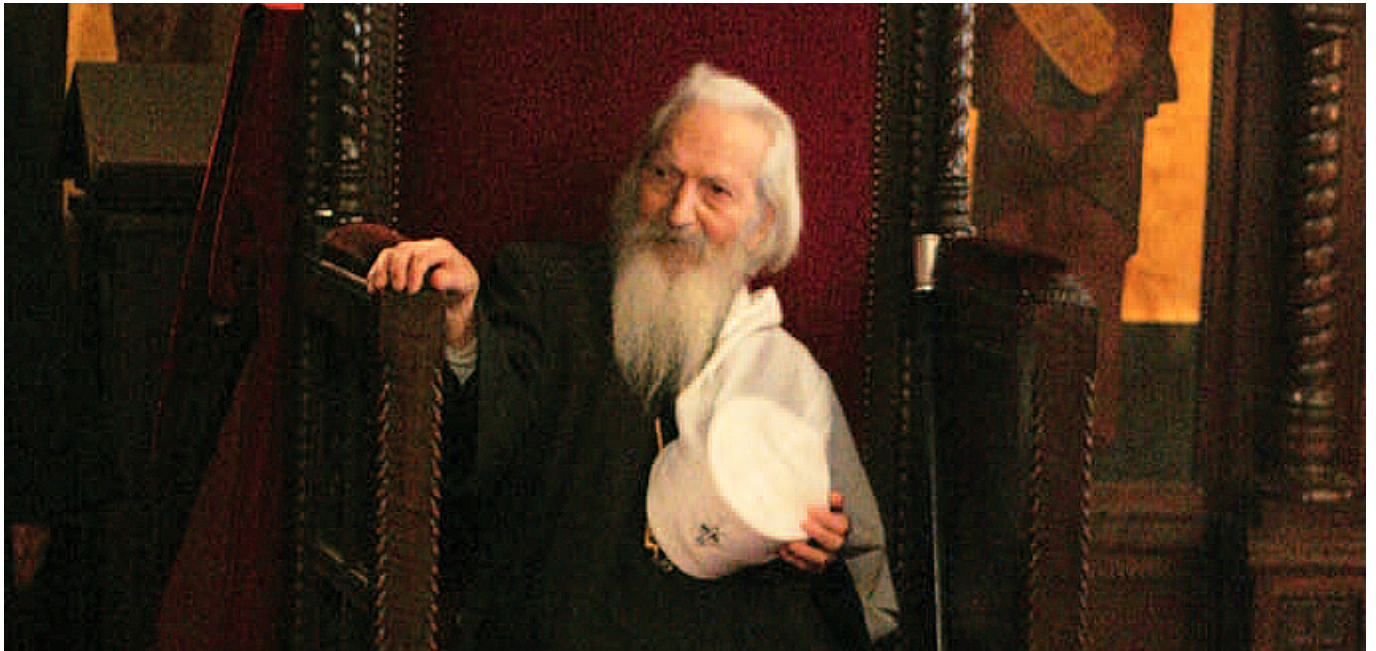

13 година од упокојења Патријарха српског Павла

На данашњи дан пре тринаест година, уснуо је у Господу Патријарх српски Павле.

Патријарх Павле је рођен као Гојко Стојчевић, 11. септембра 1914. године, у славонском селу Кућанцима код Доњег Михољца. Рано је остао без родитеља. О малом Гојку, од његове треће године, бринула је тетка. Нижу гимназију је завршио у Тузли, а вишу у Београду. После матуре у сарајевској Богословији 1936. године, уписује се на Богословски факултет у Београду, где дипломира 1942. године. За време Другог светског рата био је вероучитељ у Дому за избеглу децу у Бањи Ковиљачи. Августа 1944. године Гојко је добио туберкулозу. Лекари су предвиђали да му је остало три месеца живота. Излечио се молитвом у манастиру Вујану. У знак захвалности Богу што му је подарио здравље, изрезбарио је крст који се и данас чува у манастиру. После искушеништва замонашен је 1948. године у овчарско-кабларском манастиру Благовештењу, добивши, по Апостолу љубави, монашко име Павле. Од 1949. до 1955. године био је сабрат манастира Раче. Школску 1950/1951. годину провео је као наставник призренске Богословије Светих Кирила и Методија. У чин јеромонаха рукоположен је 1954. године. Последипломске студије на Богословском факултету у Атини похађао је од 1955. до 1957. године. За Епископа рашко-призренског изабран је маја 1957. године. Патријарх српски

Викентије га је хиротонисао септембра исте године у београдској Саборној цркви. У трон Епископа рашко-призренских устоличен је 13. октобра 1957. године.

У Епархији рашко-призренској обнављао је старе и порушене храмове и градио нове. Много се трудио око свештеничког и монашког подмлатка. Непрестано је путовао и служио у свим местима своје Епархије. Посебно се старао о призренској Богословији, где је предавао црквено појање и црквенословенски језик. Као епископ и професор извео је велики број покољења нових посленика на њиви Господњој. Као архијереј на Косову и Метохији, у време веома тешко за Србе и Српску Цркву, провео је више од 33 године. О нападима Арбанасâ на имовину Цркве, монахе, свештенике и српски народ, који се под тим притиском исељавао, редовно је обавештавао Свети Архијерејски Синод и Сабор, као и државну власт. И сâм је, са хришћанском смиренешћу и трпељивошћу, подносио вређања и физичке нападе. Сведочио је у Уједињеним нацијама, пред многобројним државницима, о страдању српског народа на Косову и Метохији.

Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве изабрао га је 1. децембра 1990. године за четрдесет четвртог по реду првојерарха Српске Православне Цркве. У недељу 2. децембра 1990. године, у Саборној цркви у Београду устоличен је у трон Архиепископа пећких, Митрополита београдско-карловачких и Патријараха српских, а 22. маја 1994. године у древни патријарашки трон у Пећкој Патријаршији. У време патријарха Павла обновљено је и основано више епархија. Године 1992. обновљена је Богословија Светог Петра Цетињског на Цетињу. Следеће године, почела је са радом Академија Српске Православне Цркве за уметности и конзервацију. Богословски факултет Светог Василија Острошког у Фочи отворен је 1994. године, а Богословија Светог Јована Златоуста у Крагујевцу 1997. године. Информативна служба Српске Православне Цркве основана је крајем 1998. године. Настава веронауке у јавно школство Републике Србије враћена је 2001. године, а Богословски факултет у окриље Београдског универзитета 2004. године. Патријарх Павле се посебно старао о изградњи заветног храма српског народа, Спомен-храма Светог Саве на Врачару, који је, у његово време, грађевински потпуно довршен.

Патријарх Павле је дао велики допринос јединству Православне Цркве. Сусретао се са Патријархом цариградским Вартоломејем I, Патријархом московским и све Русије Алексијем II, Архиепископом атинским и све Јеладе Христодулом, Патријархом александријским и све Африке Петром VII и другим

поглаварима помесних Православних Цркава. Надахнут речима Христовим Да сви једно буду, као ти, Оче, што си у мени и ја у теби, септембра 2006. године отворио је заседање Мешовите комисије за богословски дијалог између Православне Цркве и Римокатоличке Цркве, чији је домаћин био Београд. На Сретење Господње, 15. фебруара 1992. године, саборном светом Литургијом коју су служили Патријарх српски Павле и Митрополит новограчанички Иринеј, после више деценија успостављено је потпуно литургијско и канонско јединство Српске Православне Цркве у расејању. Посебно се трудио за исцељење раскола у тадашњој БЈР Македонији. У сусретима са верским поглаварима римокатолика и муслимана, као и непосредним и писаним обраћањима политичким вођама у земљи и свету, у време трагичних ратова на територији бивше Југославије и НАТО агресије на Србију, патријарх Павле се јеванђелски залагао за мирно и праведно решење сукобâ. Био је председник Комисије Светог Архијерејског Синода за превод Светог Писма Новог Завета, чији је превод објављен 1984. године, као и председник Комисије Светог Архијерејског Синода за припрему Службеника на српском језику. У Гласнику, службеном листу Српске Патријаршије, од 1972. године објављује чланке, у облику питања и одговора, од којих је 1998. године настало тротомно дело Да нам буду јаснија нека питања наше вере. Године 1989. објавио је монографију Девич, манастир Светог Јоаникија Девичког. Приредио је више богослужбених књига: Србљак, Требник, Молитвеник, Дополнителни Требник, Велики Требник и друге. Веома је заслужан за објављивање капиталног зборника Задужбине Косова, по свој прилици најбољег и најобухватнијег дела о нашим светињама и народу на Косову и Метохији и њиховом страдању. За велики допринос богословској науци, Богословски факултет Српске Православне Цркве у Београду доделио му је 1998. године звање почасног доктора богословља.

Патријарх Павле је био две године на медицинској нези на Војномедицинској академији у Београду, где је уснуо у Господу 15. новембра 2009. године. Опојан пред храмом Светог Саве на Врачару са највишим црквеним и државним почастима, уз учешће поглаварâ или високих представника свих Православних Цркава и уз присуство високих делегација Римокатоличке Цркве, Јерменске Цркве, Цркава Реформације, Светског савета цркава и Конференције европских цркава, као и Исламске заједнице и Јеврејске заједнице, сахрањен је 19. новембра 2009. године у манастиру Раковици надомак Београда.